

А бичето захванало люта битка със зверовете. Момчето гледало отгоре, пляскало с ръце и крещяло:

– Давай, давай!

Бичето победило всички зверове: вълци, леопарди, тигри, но огненият дракон бил по-силен от него и го сразил.

Момчето продължило пътя си само. Скоро стигнало до едно вековно дърво, за което младо момиче стояло привързано със собствените си коси. Момичето не било какво да е, а принцеса, и то много красива. Била оставена в гората от краля, нейния баща, защото не била послушна. Варварски времена били онези, щом кралете наказвали жестоко своите дъщери: оставяли ги на дракона да ги изяде.

Поприказвало си момчето с принцесата, а тя му казала:

– Мили мой, настъпва часът, в който с мен ще се случи нещо страшно. По-добре е за теб веднага да си тръгнеш.

– Не! – възразило момчето. – Не мога да те оставя сама.

Принцесата закършила ръце и го умолявала да си тръгне, но юначето държало на своето. Изведнъж чули страшен рев, от който дивата гора потреперала: драконът идвал да погуби красивата принцеса. От огромната му паст изригвали пламъци, а ръмженето му се чувало чак до края на земята.

Но нашето юначе съвсем не се изплашило и когато драконът допълзъл до примрялата от ужас принцеса, то се хвърлило срещу чудовището и го ударило с всички сили по главата със своя бич. И още веднъж, и още...